

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci žalobce: A.S., nar. ■■■, státní příslušnost U., trvale bytem ■■■, U., zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. CPR-4148-5/ČJ-2017-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 26. 6. 2017, č. j. CPR-4148-5/ČJ-2017-930310-V243, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a ve zbylém rozsahu potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPL-85584-28/ČJ-2016-180022-SV, jímž bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, žalobci uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců a současně stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od právní moci rozhodnutí. To vše z důvodu, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Změna původně vydaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívala v tom, že žalovaný doplnil rozhodnutí o stanovení počátku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Vlastní rozhodnutí o vyhoštění, délce jeho trvání a době k vycestování bylo potvrzeno.

Žalobce správním orgánům vytýkal nedostatečné objasnění skutkového stavu věci, kdy byly zjišťovány pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, skutečnostmi svědčícími v žalobcův prospěch se správní orgány nezabývaly. Dle žalobce nebyly dostatečně rozkryty vztahy zainteresovaných subjektů a okolnosti vyslání žalobce na území ČR. Žalobce se dále neztotožnil ani s právním posouzením věci, neboť nesouhlasí s tím, že měl na území ČR vykonávat nelegální činnost. Na území ČR byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, a ačkoliv u jiné firmy, stále pracoval pro svého polského zaměstnavatele, který mu poskytoval mzdu. Žalobce má na území Polska platné pobytové oprávnění, jež mu rovněž umožňuje výkon zaměstnání. K práci na území ČR nepotřeboval povolení, neboť sem byl vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem, který zde vykonával subdodavatelskou činnost. Žalobce se ztotožňuje s výkladem žalovaného, pokud jde o podstatu a podmínky volného pohybu služeb. V daném případě však polský zaměstnavatel žalobce v souladu s evropskou legislativou získává zakázky na celém území EU a prostřednictvím svých zaměstnanců tyto zakázky plní. Předmětná zakázka byla realizována sice přes několik subjektů, to je však ve stavebnictví běžná praxe. Činnost žalobce byla řádně ohlášena úřadu práce. Předloženými doklady bylo prokázáno, že činnost žalobce v ČR měla pouze dočasný charakter.

Žalobce poukazuje na to, že jako zaměstnanec si nevybírá, kde bude pracovní úkoly plnit, neboť je povinen řídit se pokyny zaměstnavatele. Je pouhým dělníkem a není jej možno postihovat za případná pochybení zaměstnavatele. Žalobce nevěděl o tom, že by se prací v ČR mohl dostat do konfliktu se zákonem. Vzhledem k tomu považuje formu uloženého opatření i délku správního vyhoštění za nepřiměřenou okolnostem. Správní orgány měly žalobci umožnit dobrovolné opuštění České republiky, aby tak mohl dále legálně pobývat na území Polska. Správní vyhoštění je však nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce. Nic na tom nemění ani to, že žalobce již v současné době povolením k pobytu na území Polska nedisponuje.

Dle názoru žalobce se žalovaný vůbec nezabýval odvolací námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce rovněž neměl možnost vyjádřit se ke všem podstatným skutečnostem. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, když zde zejména absentuje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do poměrů žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce se rovněž nedostatečně vypořádal s otázkou možnosti vycestování žalobce, především ohledně posouzení toho, zda žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy. K výkladu nebezpečí vážné újmy odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ani stanovení šestiměsíční doby vyhoštění nebylo dle žalobce odůvodněno dostatečným způsobem. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení správního rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný neshledal žádné své pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 25. 8. 2016 byl žalobce při

pobytové kontrole zastížen pracovníky cizinecké policie a Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj při výkonu práce v areálu společnosti ■■■ a.s., divize ■■■, v R.u J.. Žalobce disponoval vízem Polské republiky typu „D“, které jej opravňovalo k pobytu na území ČR, nikoli však k výkonu pracovní činnosti.

Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl vyslechnut. Podrobně se vyjadřoval k tomu, jak se dostal na území ČR přes Maďarsko a Polsko, jakož i k práci, kterou vykonával, a okolnostem jejího sjednání. Správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce pracoval v ČR bez povolení k zaměstnání. Pracovní smlouvu měl uzavřenu pouze s polskou společností ■■■.

Z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 23. 12. 2016 uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze vstoupit na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců. Správní orgán prvního stupně dovodil, že činnost vykonávaná žalobcem naplnila definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. a výkon takové činnosti byl podmíněn vydáním povolení k zaměstnání. Správní orgán prvního stupně nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalobce nebyl povinen získat v ČR za účelem jím vykonávané činnosti pracovní povolení, neboť sem byl pouze vyslán na pracovní cestu svým polským zaměstnavatelem. Činnost vykonávaná žalobcem totiž dle správního orgánu prvního stupně ■■■.

Žalobce tak vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, čímž naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že správní orgán se dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval tím, zda se jedná o přiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, vyšel ze skutečností uvedených žalobcem při výslechu a dovodil, že u něj k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života nedojde. Správní orgán prvního stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců posuzoval, zda se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, přitom vyšel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 8. 2016, Ev. č. ZS 31292. Dále konstatoval skutečnosti, které vzal v potaz při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Žalobou napadeným rozhodnutím pak bylo konstatováno, že správní orgán prvního stupně věc posuzoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Rovněž právní posouzení věci a uložení správního vyhoštění bylo správné. V daném případě se nejednalo o poskytování služby polským zaměstnavatelem na území ČR. Žalobce vykonával pro společnost ■■■ a.s. stejnou práci, jakou vykonávají její zaměstnanci. Pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla, čímž je narušena regulace pracovního trhu ČR. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žádné nové skutečnosti svědčící v jeho prospěch však neuvedl. Žalovaný uzavřel, že byly naplněny zákonné předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Správně byla posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a

rodinného života, ze závazného stanoviska ministra vnitra žalovaný zjistil, že v případě žalobce neexistuje důvod, jenž by žalobci znemožňoval vycestování na Ukrajinu. Doba vyhoštění a lhůta k vycestování byly stanoveny přiměřeně okolnostem případu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně vycházel ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řada podstatných skutečností koneckonců plyne z výpovědi samotného žalobce. Z úředního záznamu o pobytové kontrole ze dne 25. 8. 2016 je zřejmé, že žalobce byl zastižen při výkonu práce v areálu společnosti Hilding Anders Česká republika a.s., divize ■■■, v R. u J.. Žalobce sám uvedl, že do ČR se dostal přes Polsko, kde dva týdny příležitostně pracoval. Pak mu kamarádi v Polsku řekli, že v ČR by pro něj byla zajištěna práce a ubytování. Nevěděl v jaké firmě a jakou práci bude vykonávat, nicméně odcestoval do K. u J.. Cestu a ubytování platila polská firma, jejíž jméno si nepamatuje. Žalobce nastoupil 8. 8. 2016 do firmy ■■■. Tam ho měl na starosti mistr pan M., zaměstnanec firmy ■■■, jenž mu přiděloval práci, kontroloval ji a sledoval jeho docházku. Používané pracovní pomůcky patřily společnosti ■■■, od níž žalobce obdržel i svetr a triko s nápisem „Pracuji pro ■■■“, které měl v době kontroly na sobě. Se společností ■■■ žalobce žádnou smlouvu nepodepsal, smlouvu měl pouze v Polsku. Již v Polsku se žalobce dozvěděl, že jeho mzda bude činit 70 Kč za hodinu, na této částce se později dohodl i s panem Martinem.

Správní orgány dostatečným způsobem rozkryly existenci smluvních vztahů mezi společnostmi ■■■ (polský zaměstnavatel žalobce), ■■■ s.r.o., ■■■ s.r.o. a ■■■ a.s., kdy byly vyžádány příslušné smlouvy, jež jsou součástí správního spisu. Z vyjádření Úřadu práce ČR bylo zjištěno, že žalobce nedisponoval pracovním povolením a ani jeho činnost jakožto zahraničního zaměstnance dočasně vykonávajícího práci v ČR nebyla Úřadu práce nahlášena. Žalobce disponoval ukrajinským pasem a polským vízem typu „D“, které jej opravňovalo k pobytu v EU a k práci v Polsku. Skutkový stav tedy plyne z podkladů pro vydání správních rozhodnutí, v tomto směru soud neshledal žádnou vadu řízení. Stejně tak se žalovaný s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu dostatečným způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z něj plyne, že žalovaný považoval takovou námitku za nedůvodnou, a jsou zde dostatečným způsobem popsány důvody tohoto posouzení.

Rovněž námitku nesprávného právního posouzení věci neshledal soud opodstatněnou. Stežejní argument žalobce spočívá v tom, že práci v ČR sice vykonával, nedělo se tak nicméně pro společnost ■■■ a.s., divizi ■■■, ani pro jiného českého zaměstnavatele, nýbrž pro žalobcova polského zaměstnavatele ■■■, s nímž měl žalobce řádně uzavřenu pracovní smlouvu a jenž jej vyslal na zahraniční pracovní cestu do ČR, kde realizoval jemu zadanou

zakázku. Soud se nicméně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že uvedená argumentace žalobce nemá oporu ve zjištěných skutečnostech.

Z předložené smlouvy o provedení práce (včetně jejího dodatku) uzavřené mezi společností ■■■ jako zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem plyne, že žalobce bude pro zaměstnavatele vykonávat stavební práce. Dle zmíněné smlouvy činí mzda žalobce 1.700 Zlotých. Skutečností však je, že žalobce byl zastižen v areálu společnosti vyrábějící matrace, kde, jak sám uvedl, pracoval ve skladu zboží, jezdil s ještěrkou a trochu pomáhal vybírat matrace z výrobní linky. Již tím je vyloučena verze žalobce argumentujícího zahraniční pracovní cestou. Práce stavebního dělníka vypadá dle názoru soudu jinak, než v podstatě skladnická či částečně výrobní práce vykonávaná žalobcem.

Přehlédnout nelze ani to, že pokud by žalobce pracoval pro polského zaměstnavatele na základě předložené smlouvy, měl pobírat mzdu ve Zlotých. Sám však uvedl, že byl dohodnut na mzdě 70 Kč za hodinu. Rovněž se již z výpovědi žalobce podává, že práci mu přiděloval, její výkon kontroloval a docházku sledoval zaměstnanec společnosti ■■■ a.s., v jejímž areálu byl žalobce při výkonu práce zastižen. Žalobce měl rovněž na sobě triko s nápisem „Pracuji pro ■■■“, této společnosti pak měly dle výpovědi žalobce patřit i pracovní pomůcky, které k práci využíval. Z uvedeného vyplývá, že žalobce nevykonával závislou práci ve smyslu § 2 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, pro polskou společnost ■■■, nýbrž pro společnost ■■■ a.s. I pokud by však žalobce vykonával práci pro jiného českého zaměstnavatele, povolení k zaměstnání by potřeboval. Klíčové tedy je, že bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce nevykonával práci jako zaměstnanec společnosti ■■■ Druh žalobcem v ČR fakticky vykonávané práce totiž neodpovídal druhu práce sjednanému v pracovní smlouvě s touto polskou společností. Na název společnosti ■■■, o níž tvrdí, že byla zaměstnavatelem, jenž jej vyslal do ČR, si žalobce při svém výsledku vůbec nevzpomněl.

Dle předložené smlouvy mezi společnostmi ■■■ a ■■■ s.r.o. ze dne 2. 6. 2016 měla ■■■. O poskytnout druhé smluvní straně dodávku v podobě obsluhy strojů pro šití a všívání na území ČR. Dle dalších smluv, jež jsou součástí správního spisu, měla společnost ■■■ s.r.o. vykonávat práce v R. u J. v areálu pronajatém společností ■■■ s.r.o., která měla dodat polotovary společnosti ■■■ a.s. Soud souhlasí s žalovaným, jenž nepřisvědčil argumentaci, že v daném případě pouze došlo k ve stavebnictví běžnému řetězení subdodavatelských vztahů, kdy žalobce na základě dodatku k pracovní smlouvě pracoval na zakázce pro společnost ■■■ s.r.o. Předně soud poukazuje na argumentaci uvedenou výše, z níž plyne, co bylo obsahem pracovní smlouvy žalobce se společností ■■■. Jakákoli dodávka této společnosti realizovaná prostřednictvím žalobce jako zaměstnance by musela být takového druhu práce, jenž byl sjednán v rámci pracovní smlouvy žalobce, tedy stavebně dělnické práce. Obsluha strojů pro šití pak zjevně není prací stavebního dělníka. Navíc práce, při níž byl žalobce v rámci kontroly zastižen a kterou dle své výpovědi vykonával, nebyla ani obsluhou šicích strojů. Argumentace prováděním dodávky polskou společností pro ■■■ s.r.o. je tedy lichá.

Soud je přesvědčen, že zajištění práce žalobce v ČR bylo zorganizováno již v průběhu

jeho krátkého pobytu v Polsku, jak tomu ostatně napovídá výpověď žalobce. Polská společnost se zachovala v podstatě jako agentura práce a poskytla do ČR žalobce jako pracovní sílu. Takové jednání však nelze označit za poskytnutí služby, když takový výklad by zcela popíral právní úpravu regulující přístup cizinců na pracovní trh ČR. Ani zmíněný řetězec smluv pak nemůže zakrýt skutečnost, že práce žalobce vykazovala definiční znaky závislé práce ve vztahu k ■■■ a.s., a naopak svým charakterem nespádala do druhu prací, které byly sjednány žalobcem a společností ■■■. Není pak rozhodné, po jak dlouhé období měla být předmětná práce do budoucna žalobcem vykonávána.

Podle § 89 odst. 1 a odst. 2 věty první zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

Žalobce nezpochybňuje, že v předmětném období nebyl držitelem zaměstnanecké karty nebo modré karty a nebylo mu vydáno pracovní povolení. Z výše uvedeného pak plyne, že na něj nelze vztáhnout výjimku dle § 98 písm. k) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že práce, při níž byl v Roztokách u Jilemnice zastížen, nebyla vykonávána pro zaměstnavatele usazeného v jiném členském státu Evropské unie.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li mj. cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání zelenou kartu nebo modrou kartu.

Vykonával-li tedy žalobce na pracovišti v R.u J. činnost, jež měla znaky závislé práce, pro českého, nikoli polského zaměstnavatele, aniž by od Úřadu práce ČR získal pracovní povolení, byly naplněny zákonné podmínky ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, neboť od 8. 8. 2016 do 25. 8. 2016 byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení je dle § 89 zákona o zaměstnanosti podmínkou výkonu zaměstnání. Soud tedy konstatuje, že v tomto ohledu správní orgány posoudily žalobcův případ v souladu se zákonem.

K dalším námitkám žalobce soud uvádí, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno na základě konkrétních zjištění při pobytové kontrole dne 25. 8. 2016, správní orgány obou stupňů vyzývaly žalobce k vyjádření k podkladům rozhodnutí, v prvostupňovém řízení byly dokonce na základě vyjádření žalobce doplněny podklady pro rozhodnutí o další listiny. Správní orgány tedy nepřehlíželi skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a daly žalobci dostatečný prostor k vyjádření ke všem v řízení relevantním skutečnostem. Žalobce nepochybně věděl, že je účastníkem správního řízení, z něhož může vzejít rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Nic mu tedy nebránilo proti takovému rozhodnutí brojit a sdělit správním orgánům argumenty ohledně nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění. Správní orgány vycházely z provedené kontroly a zcela standardně rozkrývaly okolnosti zaměstnání žalobce v ČR. Bylo především na žalobci samém, pokud měl za to, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnost svědčící v jeho prospěch, aby na takovou skutečnost upozornil, k čemuž měl ve správním řízení dostatečný prostor. Pokud však správní orgány dospěly k závěru, že skutkový stav je spolehlivě zjištěn v takovém rozsahu, že nejsou důvodné pochybnosti o nelegálním zaměstnání žalobce na území ČR, nebylo třeba provádět další nadbytečné dokazování, jež by pouze prodloužilo a prodražilo správní řízení.

Pokud žalobce uvádí, že o povinnosti získat pracovní povolení nevěděl či že právní úpravě zaměstnávání cizinců nerozumí, nejde o relevantní skutečnosti, jimiž by mohlo být zvráceno rozhodnutí o vyhoštění. Sdělením Úřadu práce ČR bylo vyvráceno i tvrzení žalobce, že výkon práce pro polského zaměstnavatele byl v ČR řádně ohlášen.

K námitce, že správní vyhoštění je v daném případě nepřiměřeně přísným opatřením, jež nemělo být žalobci uloženo, soud uvádí, že žalobce svým jednáním naplnil hypotézu právní normy zakotvené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, kde je stanoven jediný možný následek jednání, jehož se žalobce dopustil, a tím je správní vyhoštění. Správní orgány tedy neměly jinou možnost postihu žalobce, než stanoví zákon, a za těchto okolností nelze považovat vyhoštění za nepřiměřené.

Rovněž k otázce přiměřenosti a možných dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2, § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců) se správní orgány srozumitelně vyjádřily. Žalobce sám při svém výsledku uvedl, že do ČR přijel vydělat peníze, neboť na Ukrajině není dostatek pracovních příležitostí. Veškeré rodinné vazby má však v domovském státě, je zdrav a v návratu mu nic nebrání. Přicestoval tedy výhradně z ekonomických důvodů, a to teprve tři týdny před pobytovou kontrolou, na jejímž základě

došlo k zahájení správního řízení. Doba vyhoštění je pak řádně odůvodněna délkou a charakterem protiprávního jednání žalobce, navíc je stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí. Přijaté řešení tedy odpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Soudu je z jeho činnosti známo, že uložení vyhoštění v trvání šesti měsíců za jednání žalobce není sankcí vybočující z běžné praxe správních orgánů.

Pokud jde o žalobcem tvrzenou existenci nebezpečí vážné újmy (§ 179, § 120a zákona o pobytu cizinců), není pravdou, že podklady pro rozhodnutí ve správním spise absentují. Jak již bylo uvedeno, žalovaný při hodnocení této otázky vycházel ze závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 23. 3. 2017, č. j. MV-20288-2/OAM-2017, jímž bylo potvrzeno předchozí závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 8. 2016, Ev. č. ZS 31292. Tyto akty přezkoumatelným způsobem popisují, že v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující nucené vycestování a proč tomu tak je. Je obecně známou skutečností, že z bezpečnostního hlediska vyostřená situace panuje především v jihovýchodní části Ukrajiny, zatímco bydliště žalobce se nachází v Zakarpatské oblasti, tedy v nejzápadnější části státu. Závěry závazných stanovisek byly správními orgány v souladu se zákonem převzaty. Mimo to i z výpovědi žalobce plyne, že z Ukrajiny odcestoval výhradně z ekonomických důvodů, nikoli z důvodu obav o svou bezpečnost.

Pro úplnost lze dodat, že soud nepochybně zákaz omezení volného pohybu služeb ve smyslu Čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie. V daném případě se však o poskytnutí služby zahraničním subjektem nejednalo. Žalobci nesvědčí žádné garantované právo pracovat na území ČR. Podmínky zaměstnávání cizinců na území ČR jsou regulovány veřejnoprávními předpisy, jejichž shora citovaná ustanovení, žalobce porušil. Na základě těchto úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž vzniklé náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti žalovaného. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1

s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 8. září 2017

Mgr. Zdeněk Macháček,
samosoudce